

[Lysholt Hansen.]

man mere eller mindre må handle i blinde, fordi man mangler et erfaringsgrundlag. Derfor kommer man meget nemt til, som vi har set det, at træffe de forkerte beslutninger.

For at komme videre må indenrigsministeren hurtigst muligt finde kompenserende besparelser på sit budget, så der kan blive midler til at oprette det sygehusinstitut, som også Amtsrådsforeningen ønsker oprettet og agter at støtte økonomisk. På dette institut skal der kunne gennemføres sådanne økonomiske analyser, at sygehusbygherrerne kan få den nødvendige rådgivning og sundhedsstyrelsen kan få at vide, hvad der bør siges til sygehuskommunerne. Når sundhedsstyrelsen ved det, vil det også være rimeligt, at den får mere at skulle have sagt. Det er finansudvalgets hensigt at følge denne sag og blive ved, til vi når et resultat.

Det samme kan jeg sige om regeringens samlede bestræbelser på at rette økonomien op. Vi er på vej, regeringen går videre i sin del af arbejdet, det er ikke noget behageligt arbejde. Det er nemmere at give penge ud end at holde igen, men regeringen kender sit ansvar og vil leve op til det. Der er ingen, der har lovet, og der er vel heller ingen, der med rette kan forvente, at man i løbet af blot ét år skal rette den handels- og betalingsbalancesituation, vi står over for, op, idet det er en kendsgerning, at vi i øjeblikket naturligvis er ved at foretage en lageropbygning i dette land, efter at de sidste afgifter nu er faldet bort. Dette problem skal naturligvis ikke klares på ét år. Vi tror på, at det finanslovsforslag, som vedtages her i dag, med det kasseoverskud, der er budgetteret, vil virke i den rigtige retning og i det nødvendige omfang med henblik på at få den orden i vort betalingsbalanceforhold og dermed også i vor valutariske udvikling, som det er nødvendigt at få bragt i orden inden for de nærmeste år, men det er ikke et problem, der hverken kan eller bør klares på det første år.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale finanslovsforslaget til vedtagelse.

Hans Kjær: Hvis der har været nogen spænding frem til dagen i dag, så har det vist alene været om den proces, vi oplevede, inden vi kom i gang med denne generalde-

bat. Det har nok kun været spændingen om, hvordan det ville gå med den indviklede afstemningsprocedure, som nu er overstået. I hvert fald kan man fastslå, at den politiske spænding blev udløst, da det økonomisk-politiske udvalg for en uge siden afgav sin beretning. Hvor megen spænding der så var omkring det, kan man sætte et spørgsmålstegn ved, for det var vel ikke uventet, at der skete det, at regeringen, selv om parterne i mellemtiden havde spillet en del med musklerne mod hinanden, alligevel bøjede sig mod SF.

Hvad er så det resultat, der er kommet ud af det, og hvilken situation befinder vi os nu i? Ja, nu kunne man jo nævne en forfærdelig masse tal med procenter og eksportstigninger osv., men det tjener ligesom ikke rigtig noget formål. Jeg vil prøve på ganske enkelt at belyse resultatet ved at pege på, at det spareresultat, som regeringen har kunnet få SF's tilslutning til, på 1 milliard kr., jo ikke giver sig udslag i en tilsvarende reduktion af de tal, vi diskuterede ved finanslovsforslagets første behandling, de rekordagtigt store udgiftstal, for i mellemtiden har de ændrede udgiftsskøn vist, at udgiftsstigningerne er røget et godt stykke i vejret. Så vidt jeg kan se, er de 600 mill. kr. af milliarder så nogenlunde opslugt af mellemliggende udgiftsstigninger. Men det skal da også anføres, at statens indtægter nu skønnes at bringe betydelig flere penge i kassen. Når hr. Lysholt Hansen siger „med det kasseoverskud, vi nu kan se frem til“, så må jeg måske sige, at med de erfaringer, vi efterhånden har vedrørende kasseoverskudsudvikling her i landet, så kunne der måske lige så godt stå „Rystes før brugen“ ud for den rubrik. Der kommer flere penge i kassen, men det skyldes jo, som det er anført i bemærkningerne til finansplanen af 13. marts, at der forventes en meget hurtig stigning i indkomster og forbrug igennem 1973. Der er med andre ord tale om virkninger for statskassen, der kommer af, at der er en hastig udvikling i inflationstakten — en stigning, som nu ikke bliver standset, efter vor opfattelse, fordi de offentlige udgifter fortsat vil være for store. Der blev ikke sparet nok.

Jeg rejste allerede under første behandling tvivl om, hvorvidt de meget høje tal kunne holde. Nu er sandhedens time jo ved